

ФОРМУЛЮВАННЯ СУТНОСТІ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В ПРОЦЕСАХ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Прокопюк В.,

магістрант,

Київський університет імені Бориса Грінченка, м. Київ, Україна,

e-mail: prokopiuk2014@ukr.net

Вчасне вирішення управлінського рішення, важливий елемент ефективної діяльності, адже для розв'язання ряду проблем, які формуються в ході вирішення управлінських рішень потрібно ефективно та якісно здійснювати організацію управління в цілому. Таким чином, прийняття управлінських рішень посідає важливу позицію у процесі реалізації державного управління. Такі рішення пов'язані із забезпеченням державної політики, стратегії та постійною практикою.

Разом з тим, суб'єктом прийняття рішень в даному контексті є держава в особі виконавчого або представницького органу. Прийняття управлінських рішень складаються із двох елементів: регулювання суспільних ресурсів та цілеспрямоване управління людськими ресурсами щодо підтримки визначених інституціональних відносин між ними.

Державні рішення – це процес управлінської діяльності, при якому держава встановлює характерні особливості та визначає зміст регульованих відносин, за допомогою яких формується цілеспрямованість державного управління.

Процес управління — діяльність об'єднаних у визначену систему суб'єктів управління, спрямована на досягнення цілей фірми шляхом реалізації певних функцій з використанням методів управління [1].

Разом із тим вітчизняні та зарубіжні науковці по-різному трактують поняття «управлінські рішення в органах державної влади», тому доцільно розглянути їх більш детально.

Науковці, О. Кузьмін та О. Мельник розуміють під час управлінське рішення як результат економічної формалізації економічних, технологічних, соціально-психологічних, адміністративних методів менеджменту, на основі якого керуюча система організації безпосередньо впливає на керовану [2].

На думку, В. Цветкова, методологічно істотним для дослідження проблеми визначення ефективності управлінських рішень в органах державної влади є фіксування того, в якому режимі функціонує управління. За його оцінкою, з державне управління може здійснюватися в двох режимах - нормальному та надзвичайному. Вищезазначена проблемна ситуація виникає, в основному, за двох умов: у зв'язку з постановкою нових цілей розвитку (нормальний режим управління) та внаслідок кризового розвитку подій в державі (надзвичайне або кризове управління) [3].

Даний контекст можна розглянути із двох позицій, по перше, це може бути недолік нового, кращого за те, що було, тобто проблема втрати останнього, перша з яких пов'язана з усвідомленою зміною межі майбутнього, по друге, з непередбачуваним порушенням меж уже існуючого. Враховуючи це виникають

різноманітні підходи до розв'язання даної ситуації. У першому випадку має здійснюватися управління за відхиленням, тобто за розбіжністю між параметрами функціонування об'єкта управління та цілями управління, а в другому - керуюча система, в якому суб'єкт державного управління, реагує на можливість відхилення від стану нормального функціонування об'єкта управління внаслідок зовнішніх причин.

Іванова Т. В., зазначав, що при нормальному режимі управління в сучасній світовій практиці при прийнятті управлінських рішень в органах державної влади, як правило, набуває характеру стратегічного, а при кризовому управлінні він, забезпечується, в рамках чинних законів політичної боротьби, обмеженням прав і свобод громадян, а також значним звуженням дії механізмів саморегуляції [4].

На думку, Войтович Р. прийняття управлінських рішень в органах державної влади - це соціальний акт, в якому в логічній формі (текстуальна модель) висловлені впливи управлінських ланок (державних органів, посадових осіб) на суспільну систему (керовані об'єкти), що необхідні для досягнення поставлених цілей, забезпечення інтересів та задоволення відповідних потреб в управлінні [5].

В той же час, слухним є зауваження Попова Л., яка вважає недоцільним, зокрема розглядаючи державне управління, змішувати поняття «управлінське рішення» та «акт державного управління», оскільки перше - це вибір альтернативи, а друге - це владне волевиявлення суб'єкта управління, спрямоване на об'єкт управління. Таке розмежування дозволяє більш чітко розділити етапи прийняття управлінського рішення та його реалізації, пов'язаної, насамперед, з перетворенням рішення в реальний управлінський вплив [6].

На думку Тарабан С. В., прийняття управлінських рішень в органах державної влади - це основа основ державного управління, як і всієї організованої людської поведінки. На особливі місце і роль формування рішень у державному управлінні вказує той факт, що процеси їх прийняття та реалізації є двома з трьох основних компонентів управлінської діяльності, де третім компонентом є збір, накопичення, обробка, первинне оцінювання, збереження і передача інформації, яка необхідна для здійснення управління [7].

Прийняття управлінських рішень в органах державної влади на сьогодні стає одним з основних напрямів удосконалення систем управління, оскільки, як справедливо зазначив Тронь В. П., визначальним фактором є все ж таки якість рішень, що приймаються, а не технології реалізації основних функцій управління [8].

Таким чином, управлінське рішення варто оцінювати як певний процес в якому виробляються та реалізуються раціональні варіанти вирішення проблем чи завдань як нормативного чи індивідуального характеру. Дані етапи прийняття управлінських рішень взаємозв'язані і однаковою мірою важливі для теорії, так і для практики. Основний зміст такого процесу розкриває процедуру ухвалення та використання управлінських рішень. Варто зазначити, що прийняття управлінських рішень – це наслідок періодичної роботи людей та продукт

вольової та мотиваційної природи синтезу психологічних процесів, що мають певну спрямованість.

Враховуючи вище зазначене, варто узагальнити та конкретизувати, що прийняття управлінських рішень в органах державної влади – це взаємопов'язані дії та функції, здійснювані органами державної влади та управління, що спрямовані на реалізацію цілей держави, адже незалежно від країни він формується внаслідок взаємодії системи або певних органів державної влади та управління з суспільством або між собою.

Список використаних джерел:

1. Подвірна Н. Умови ефективності управлінських рішень. Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. 2011. Вип. 23. С. 118-122.
2. Кузьмін О. Є., Мельник О. Г. Основи менеджменту: підручник. Київ : Академвидав. 2003. 416 с.
3. Цветков В. В. Державне управління: основні фактори ефективності (політико-правовий аспект) : монографія. Харків: Право, 1996. 164 с.
4. Іванова Т. В., Піддубна Л. П. Діловодство в органах державного управління та місцевого самоврядування : підручник. Київ, 2007. 415 с.
5. Войтович Р. Культура та стиль діяльності державно-управлінського персоналу в перехідний період. Вісник УАДУ. 1999. № 1. С. 194-201.
6. Попова Л. Наукові підходи до питання про сутність управлінських рішень. Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. 2012. Вип. 2. С. 42-50.
7. Тарабан С. В. Формування системи прийняття управлінських рішень місцевими органами державної виконавчої влади : дис. ... к-та наук з держ. упр.: 25.00.01 / Київ, 2005. 191 с.
8. Тронь В. П. Стратегія прориву : монографія. Київ : УАДУ, 1995. 344 с.